

da vistnok siges at være en klar og tydelig Anerkendelse af, at man ikke har den ønskede Hjemmel i den bestaaende Lov, naar man anser et særlikt Forslag herom for nødvendigt. Saa udstedes der under 31te Maj 1868 en kongelig Anordning i Anledning af, at dette Forslag om en Omordning af Krigsministeriet ikke var bleven gennemført. I denne kongelige Anordning hedder det: „Endvidere bemyndiges Krigsministeren til, ligeledes fra 1ste Juni dette Aar at regne, at foretage de nødvendige Skridt til efterhaanden og i Overensstemmelse med de af Rigsdagen vedtagne Bevillinger at omordre Krigsministeriet paa Grundlag af de i det Rigsdagen i sidst afvigte Samling forelagte Lovforslag om Krigsministeriets Ordning samt om Lønninger m. m. til de i Ministeriet ansatte Embeds- og Bestillingsmænd udsatte Principper.“ Det, som denne kongelige Resolution bemyndiger til, er at indføre en Ordning af Krigsministeriet, hvorved dets Embedsmænd deles i de tidligere nævnte Klasser, Direktør, Departementschefer, Kontorchefer og Fuldmægtige, alt efter som Rigsdagen bevilger Penge dertil; men som baade Anordningens Ordlyd og Sagen i sig selv tydelig nok angiver, kan der selvfølgelig ikke gennem en saadan kongelig Resolution gives Rettigheder til disse Embedsmænd, som Lovene ikke i Forvejen hjemler. Det viser sig da ogsaa, at Ministeriet har den Opfattelse, at der vedblivende trænges til ny Lovgivning, hvis man vil sikre Officererne i Krigsministeriet den ønskede Jorffremmelse, idet man i den Hærlov, der forelaages i Samlingen 1879—80 i § 105 stiller følgende Forslag: „Befalingsmænd, der føres ud over det for Waabnene fastsatte Antal eller ere satte uden for Nummer for at overtage andre under Krigsbefyrelsens Omraade hørende Stillinger end dem, der ere nævnte i denne Lov, kunne jorffremmes 1 Grad over den, de indtog ved deres Ansættelse i disse Stillinger, dog kun, naar saadanne Forhold ere til Stede, som efter de i denne Lov givne Regler vilde have været Befalinge for Jorffremmelse i Hæren, hvis vedkommende havde været i Nummer i denne.“ Ogsaa her er Forslaget en Anerkendelse af, at man ikke har Bestemmelser i Forvejen, der gaa i samme Retning, og derfor ønsker saadanne gennemført. Men heller ikke dette Lovforslag blev vedtaget, og da man i Stedet for vedtog Tillægsloven af 25de Juli 1880, saa indeholdt denne ingen som helst Bestemmelse af denne Art. Naar vi gaa videre, komme vi til Forslag til Lov om Hærens Ordning, saaledes som det forelaages i Samlingen 1892—93. Det indeholder i sin § 94 for det første ordret Hærlovens § 138

og dernæst følgende Tilføjelser: „Fra denne Regel kan dog gøres Undtagelse, naar vedkommende er traadt uden for Nummer for at anvendes i Statens Tjeneste uden for Hæren.“ Det er den eneste Bestemmelse af den Art, som findes her. Den vækker, som det ses, videre end til Ansættelse i Krigsministeriet, men den udelukker selvfølgelig ikke dem, som ere ansatte der. Det vilde jo være i Strid med hele den foregaaende Udvikling, om man her netop vilde have undladt at give en Bestemmelse, der ogsaa for de krigsministerielle Officerers Vedkommende kunde tilvejebringe, hvad man ønskede. Det har ganske sikkert været Meningen, at den anførte Bestemmelse ogsaa skulde omfatte disse Officerer. Men nu er denne Bestemmelse udtrykkelig i selve Lovforslaget betegnet som en Undtagelse fra den foregaaende Regel. I det Øjeblik altsaa Undtagelsen ikke længere findes, gælder Reglen ogsaa alle dem, der her gøres til Undtagelser, og da nu en saadan Undtagelse ikke findes i Hærloven af 1867, har man her Regeringens officielle Anerkendelse af, at § 138 i Loven af 1867 ogsaa omfatter de Befalingsmænd, der her ere gjorte til Undtagelser fra den almindelige Regel. Men dette Lovforslag blev heller ikke vedtaget, i Stedet for det kom jo Tillægsloven af 13de April 1894, som ikke indeholder nogen Bestemmelse i denne Retning. Jeg tror derfor, at det fuldt ud maa hævdes, at hvad der her er slettet med en Officer, som uden for Nummer og Lønning har været ansat i Krigsministeriet, er uden Hjemmel i Loven af 1867. Naar vi saa dernæst gaa over til det personlige Spørgsmaal, da er det jo dette, at Generalmajor uden for Nummer S. F. Bahnsen, som under 23de Oktober 1894 udnævntes til Generaløjtnant og kommanderende General, havde følgende militære Fortid: Den 8de Januar 1879 jorffremmedes han fra Kaptajn i Artilleriet til Oberst og ansattes til Tjeneste foreløbig i Krigsministeriet, indtil han under 1ste November 1879 udnævntes til Departementschef, under 1ste November 1880 til Direktør i Krigsministeriet, under 12te September 1884 til Krigsminister, under 15de Oktober 1888 til Generalmajor uden for Nummer i Fodfolket, og endelig kom under 23de Oktober 1894 den sidste Udnævnelse. Det vil deraf ses, at siden Januar 1879 har den omtalte Officer staaet uden for Nummer, uden for aktiv militær Tjeneste, og at han derfor falder ind under Bestemmelserne i § 138, der for det første siger, at naar en saadan Officer ved foresalvende Tjenstledighed træder tilbage i Nummer, saa træder han tilbage i samme Grad, hvori han forlod Hæren, alt-